

rente ved 60 Aars Alderen — hvad andet betyder Bestemmelsen i Hjælpekasseloven end dette?

Den højtærede Minister har vendt sig imod mine Betragtninger om, at man i Fjor maatte have tænkt sig at fastsætte Aldersrenten til at begynde ved 62 Aars Alderen, da man satte Invaliderenten til 62 Aars Alderen. Den Statistik, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Borgbjerg) oplæste vedrørende Aldersstigningen, vilde ogsaa i langt højere Grad have berettiget, at man havde sat 62 Aars Alderen, end at man satte 65 Aar. Men dernæst skal jeg ogsaa fremhæve følgende: Invaliderentens Princip er i den nye Lov bygget over Forsikrings-systemet, hvilket den højtærede Indenrigsminister ogsaa stærkt pointerede i sin Tale. Den er bygget op saaledes, at det, man forlanger af det offentlige, plus den Præmie, som Sygekasserne indskyder, skal kunne bære Invalideforsikringen, og de Præmier og det Statstilskud, som er beregnet, slaar til, hvis Beregningerne er rigtige, til at kunne bære Invalideforsikringen indtil det 62de Aar. Derfor siger Invaliderenteloven udtrykkelig, at ved det 62de Aar ophører Forsikringsretten, men saa fortsættes der med noget andet, Renten gaar over til Stat og Kommune — og hvad andet er det end en Aldersrente? Selve Invaliderenteloven siger, at i det 62de Aar afløses Invaliderenten af en Aldersrente af samme Størrelse. Derfor maa jeg virkelig antage, at det i Fjor ikke har været Regeringens Hensigt at gaa til det 65de Aar. Naar vi nu har hørt, hvorledes selv Medlemmer af Regeringen har talt ude i Landet om dette Spørgsmaal, saa maa man antage, at Fastsættelsen af det 65de Aar overhovedet først er kommet ind paa et ret sent Tidspunkt.

Men den højtærede Minister har til en vis Grad misforstaaet mig, naar han mente, at de Bemærkninger, jeg i øvrigt fremførte om Invaliderentens og Aldersrentens daarlige Sammenknytning, udelukkende tog Sigte paa dette Forhold. Jeg har ogsaa peget paa et andet Forhold, som viser, at der ikke er et virkelig afstemt Forhold mellem disse to Love, saaledes som der var i 1919, da Minister Stauning og jeg fremsatte to tilsvarende Lovforslag. Den Gang gled de aldeles sammen med hinanden. Dette gør de ikke nu. Jeg har paavist — og det har Ministeren ikke modsagt, men har ved at bruge et enkelt Tal søgt at forminske Betydningen af, hvad jeg sagde —, jeg har paavist, at en Invaliderente er for et Ægtepar, naar begge er Invalid, 1 200 Kr., og de vil oppebære dette Beløb som Aldersrente

hele Resten af deres Liv, hvor de end bor i Landet. Men et Ægtepar, som bliver Invalid først efter det 62de eller efter det 65de Aar, vil efter Ministerens Forslag eventuelt kun faa en Aldersrente efter laveste Klasse, nemlig 600 Kr. plus Dyrtidstillæg. Der er ingen Samstemning mellem disse to Love; der kommer her et besynderligt Forhold, som vil fremkalde Uvillie, thi af to Ægtepar, hvis Arbejdsevne er ganske ens, vil det ene efter den ene Lov faa 600 Kr. plus Dyrtidstillæg og det andet efter den anden 1 200 Kr. Der maa bringes bedre Overensstemmelse til Veje.

Det ærede Medlem Hr. Martin Hansen mente, at der kunde skabes bedre Overensstemmelse ved, at man ændrede Invaliderenteloven. Men derved vil man kun udfylde Hullet mellem de 62 Aar og de 65 Aar og slet ikke ændre det Forhold, jeg her har peget paa. Desværre vil det ogsaa af den anden Grund være en højst uheldig Vej at gaa, thi det vilde betyde, hvad Ministeren har peget paa, at det Forsikringsgrundlag, som man har gennemført i Invaliderenteloven, maatte forrykkes, altsaa kræve en overordentlig stor Forøgelse af de efter vor Mening allerede ret byrdefulde Præmier, der kræves i Anledning af Invalideforsikringens Gennemførelse.

Jeg tror derfor, man i et Udvalg meget nøje maa overveje, hvorledes man kan tilvejebringe den rette Samstemning mellem disse to Love. Jeg har det Indtryk, at Forslaget til Invaliderenteloven er blevet udformet paa et Tidspunkt, da det nuværende Flertal mente, at det skulde gøre et smukt og rundaandet Indtryk, medens dette Flertal nu, da man er naaet til Aldersrenteloven, er noget betænkeligt ved at tage den samme Stilling som før.

Jeg maa derfor ogsaa principielt fastholde, at vi bør blive staaende ved den Aldersgrænse, som er den gældende nu. De Bemærkninger, der er fremført om, hvor mange der melder sig af de forskellige Aldersklasser, er ikke afgørende. Thi det er for det første bekendt, at Antallet af dem, der melder sig til Alderdomsunderstøttelse, har været stadig stigende i Løbet af Aarene som Følge af den Maade, hvorpaa Loven administreredes, og som Følge af, at den blev mere og mere bekendt. Men der er ingen Tvivl om, at der stadig er dem, der holder sig tilbage fra at begære Alderdomsunderstøttelse, fordi den vel efter Loven er en Slags Ret, men den samtidig alligevel i høj Grad bliver opfattet som en Naade, og fordi Folk nødig gaar til dette Skøn og denne Undersøgelse,